

”Cabo Blanco-Nytt”

Information om verksamhetsåret från föreningen Cabo Blancos vänner ”Den Svenska Regnskogen”

Redaktör: Tomas Melin
November 2010

Föreningens logga.

Hej alla Cabo Blanco-medlemmar!

Tänker börja med att tacka alla medlemmar som genom åren stödjer vårt miljöutbildningsprojekt i Costa Rica.

Vår förening har som mål att främja miljöutbildning och information till befolkningen runt nationalparken Cabo Blanco. I samarbete med Teresa Cerdas, som är biolog och miljökoordinator anställd av costaricanska staten bedriver vi miljöutbildning i cirka 15 låg- och mellanstadieskolor samt två högstadie- och gymnasieskolor. Vi samarbetar också med myndigheter och ideella organisationer för att främja en ekologiskt hållbar utveckling i regionen. Vi tror starkt på att en hög medvetandenivå hos människor är det enda sättet att vinna förståelse för en framgångsrik miljöpolitik. Vi vet att det lönar sig och att det sprider sig som ringar på vattnet.

Föreningen Cabo Blancos Vänner har de senaste sex åren bidragit med 5000 dollar per år till aktivitetsstöd för denna verksamhet. Vår förening är 100% ideell. Alla insamlade pengar från medlemsavgifter och donationer går till verksamheten. Vi har 0 kr i administrationsutgifter.

Aktiviteter vid miljödagarna på en låg- och mellanstadieskola i San Miguel

De senaste åren har vi ordnat exklusiva resor med 10-12 deltagare till Costa Rica, där var och en bidragit med 2000 kr till verksamheten. I januari, 2012 planerar vi nästa resa om tre veckor. Läs recensioner från deltagare i årets resa. Är du intresserad, hör av dig till mig via mail eller telefon.

En liten historisk tillbakablick

Efter 2:a världskriget skövlades Costa Ricas tropiska skogar till cirka 80 %. Som de flesta av er känner till så lyckades det svensk-danska paret Nils-Olof Wessberg och Karen Mogensen, som emigrerat till Costa Rica, bidra till att medvetandegöra den costaricanska regeringen om att man måste sätta stopp för fortsatt avverkning. Nils-Olof fick många fiender och blev mördad 1975 för sitt starka miljöengagemang.

Don Nicolas, som han lokalt kallades, och Karen var bland de första miljövisionärerna i landet redan på 1950-talet. Genom donationer lyckades man att köpa det sista ännu inte avvertrade skogsområdet Cabo Blanco på sydligaste spetsen av Nicoya-halvön år 1963, som därmed blev Costa Ricas första nationalpark. Dessutom så blev 40 000 hektar ovärderlig regnskog på Osahalvön vid Stilla Havs-kusten deklarerad som Nationalparken Corcovado år 1975. Det kan ses som en postum hedersbetygelse till Nils Olofs hängivna kamp för rädda de sista tropiska skogarna i landet.

Solkök i Karen Mogensen-reservatet.

Efter Karens död 1994 skyddas deras hus och omgivande mark längs den mycket vackra kusten norr om Montezuma av det costaricanska nationalparksministeriet. Till minne av Karen, köpte ASEPALECO, en privat costaricansk miljöorganisation, med donerade pengar mark till ett nytt skyddsområde. Det fick namnet Karen Mogensen-reservatet och ligger uppe i bergen i en floddalgång mitt på Nicoya-halvön nära staden Jicaral, se karta. Det är ett absolut djungelparadis. Under

vår resa bor vi där några nätter liksom förstås i nationalparken Cabo Blanco.

I samarbete med personalen i Cabo Blanco ger vi möjlighet för ungdomar att jobba som volontärer i reservatet. Hör av er till mig eller vår ungdomskoordinator och redaktör Tomas Melin, på nedan angivna adresser.

Tommy Åsberg, föreningen Cabo Blancos ordförande

Medlemsavgiften är även i år ”blygsamma” 250 kr för vuxen och 150 kr för studerande. Men vi tar givetvis emot högre belopp och donationer.

***Pengarna sätts in på plusgirokonto
634 80 85 –9***

Föreningen är givetvis registrerad, med stadgar och vald styrelse. Vi har tyvärr ingen hemsida. Men vill du veta mer om Cabo Blanco så finns massor av information på nätet.

Du når Tommy Åsberg på tommy.asberg@tele2.se, 08-6287195, eller 0736-47 05 76. Du når Tomas Melin på tomas@melinen.se eller 0707-66 42 23.

Reseberättelse av Ulla Friberg

Tänk att jag till slut kom till Costa Rica. Syd- och mellanamerika med sin natur har lockat mig hela livet. Det var så exotiskt med TV:s naturprogram av Jan Lindblad när jag var liten. Det var därför inte svårt att tacka ja till erbjudandet som dök upp med resan till bland annat Cabo Blanco. I Costa Rica skulle vi i första hand besöka naturreservat. Och däremellan se en del av det vardagliga livet och även glida runt på ett par typiska turistställen.

Den lilla behändiga gruppen på elva resekamrater var perfekt. Vi fick lagom plats i minibussar och små hotell, och var tillräckligt många för att inte gå varandra på nerverna.

Hela gänget på resan i början av 2010

Evorna vid poolen

Vi fick den första mer närgående kontakten med riktig djungel i Tortuguero i nordöstra delen av Costa Rica. Här är landskapet präglat av vatten. Vi har lämnat bergen bakom oss och ett stort deltalandskap breder ut sig mot Karibiska havet. Här finns få bilvägar. Det är sjövägen som gäller. Förutom naturliga floder finns här många grävda kanaler sedan tiden av Costa Ricas historia med export av regnskogsvirke och bananer på tidigt 1900-tal. Detta är regnskogsdjungel. Den naturliga skogen har livsmiljöer i flera våningar. På markplanet är det så gott som omöjligt att ta sig fram, utom båtledes. Mängder med örter och träd trängs och konkurrerar om det lilla ljus som sipprar ner genom den täta grönskan. Vissa träd är enormt höga. Som så många före mig, fascinerades jag av att se mängden av orkidéer och andra epifyter belamra trädens grenar och stammar. Det är jättehög luftfuktighet förstås. Och varmt. Vilket passar den pyttelilla pilgiftgrodan ”Bluejeans”. Vi såg den faktiskt, under ormbunkarna. Den är tomteröd med blå bakben.

Efter en skumpig bussresa på eroderade grusvägar klev vi ombord på "båtbussen", som tog oss på floderna till och runt Mawamba Lodge, där vi bodde två nätter. Vår exemplariske naturguide Umberto lotsade oss genom detta ekologiska sammanhang vi hade framför oss. Han visade oss djur och växter som vi med säkerhet inte hade upptäckt utan hans hjälp. Och det var åtskilligt! Här finns häftiga djur bakom varje trädgren! Fjärilar och fladdermöss. Mängder med fåglar som mindre och större vita hägrar, blå häger, tigerhäger, papegojor, tucaner, gamar och kolibrier. Svårare att se däggdjur, men vi såg faktiskt en sovande sengångare och ganska många apor. När vi hörde och såg de första vrålaporna

I nationalparken Tortuguero

skockades vi med kamerorna i högsta hugg. Snart skulle vi inse att dessa stora, högljudda apor faktiskt var ganska vanliga. Guiden blev entusiastisk när han kunde visa oss ett träd med vrålapor och kapucinapor samtidigt. De var högt över våra huvuden och alltför långt bort för att plåta. Det var härligt att se hur de hoppade och klängde efter frukter och blad. Och rätt vad det var ropade Umberto att det fanns en till art i samma träd. De svarta, spinkiga spindelaporna svängde sig fram mellan de yttre grenspetsarna med sina fem tentakler, det vill säga fyra "armar" och en lika greppvillig svans. Vi förstod på guiden att detta var ett unikt

tillfälle, att se tre av Costa Ricas fyra arter av apor på samma ställe. Den fjärde arten, döds-kallepan, finns numera bara i sydvästra delen av landet.

På trädstammar som fallit i det lugna flodvattnet upptäckte vi att knölar och tillsynes platta stenar plötsligt rörde på sig. Det var vattensköldpaddor som låg och lapade sol. När båten kom alltför nära gled de ner i vattnet och var borta. Men runt nästa krök såg vi bara fler hela tiden.

Vid strandkanten såg vi ett uppnosigt huvud urskilja sig. Det var en kajman som nog trodde sig vara osynlig, vilket han i princip också var, så väl kamouflerad bland vattenhyacinter och andra vattenväxter. Kajmanen är en ganska liten art av krokodil, som jag lätt kan tycka är rätt söt. Man ska inte låta lura sig av det. Den är ett effektivt rovdjur som jag inte vill råka simma bredvid i samma vatten.

Mer imponerande och skrämmande krokodiler skulle vi snart få se. Umberto lät båten sakta och försiktigt glida närmare stranden och där - på bara ett par meters avstånd - såg vi en av de stora bestarna rakt ner i svalget. Tänk att en krokodil kan ligga så blickstill! Länge! Och sedan med blixstens hastighet vände krokodilen om och plaskade ner i det skyddande, grumliga vattnet. Under båten, tro? Vi såg nog 25 krokodiler under en dag. Några var nog närmare sex meter långa. Det är verkligen stort på nära håll! Vilken falsk trygghet det inger att sitta i en liten utombordare! Det är ju bara lite plåt och ett par decimeters höjd över ytan, som skiljer oss åt. Det här är dock vardag för de människor som bor i denna trakt. Vi förvånades av hur självklart de lever med krokodiler i det gemensamma vattnet. Runt nästa krök av floden såg vi barn och vuxna som lekte och simmade i strandkanten, med fikakorgen väntande vid strandbrinken. Så olikt vår trygga värld hemma.

Det var underbart att så här i början av vår Costa Rica-resa veta att ytterligare två veckor låg framför oss. Vi reste vidare över bergen i inlandet till stilla havskusten och ett av de större målen med resan, Cabo Blanco, med en helt annan typ av djungel. Men det får bli en annan berättelse.

Den här resan var så innehållsrik och gav så mycket minnen! Den blir ännu mer värdefull när jag vet att min medverkan gynnar organisationen och i förlängningen att Cabo Blanco-reservatet förhoppningsvis kan bestå.

Många varma hälsningar från Ulla Friberg

Ulla klar för snorkling vid Islas Tortugas

Reseberättelse Robert och Ewa Flink; minnen från resan till Costa Rica 2010

Arenal-vulkanen

En mörk april morgon 2003 skjutsade vi vår då 15-årige son till Arlanda. Han skulle på en tre veckor lång studieresa till Costa Rica. Vi möttes av ett gäng morgontrötta ungdomar med pirr i magen inför den långa resan. Efter att ha vinkat av dem vände vi hemåt och tänkte att en sådan resa skulle vi verkligen vilja göra själva.

Sju år senare blev det så vår tur! En mörk och kall januarimorgon träffades vi elva vuxna på Arlanda, antagligen med samma pirr i magen som våra barn hade den gången. (Utom Erik förstås, det här var ju hans tredje resa till Costa Rica!) Tommy har verkligen arrangerat en helt fantastisk resa med hjälp av sitt stora kontaktnät i Costa Rica.

Resan bjuder på stora kontraster, allt från boende på lyxigare hotell med swimmingpool till vistelse på vandrarhem vid Karibiska havet och vandrarhem i bergen. Många fantastiska naturupplevelser förstås, bad, snorkling, vandringar med mera.

Vi åkte bland annat flodbåt och såg krokodiler, fåglar och sköldpaddor. På den resan stannade vi till vid en flodstation i ödemarken för att handla. Bakom kiosken låg en läkarstation i det fria! Det fanns tak men inga väggar. Allt var mycket välorganiserat med provtagningar, blodtrycksmätning, omplåstring och så vidare. En man skrev journalanteckningar på en skrivmaskin och en hund gick omkring bland alla. Vilken kulturkrock!

Erik brer ut sig i vattenfallen vid Karen Mogensen-reservatet

Ewa och Robert vilar ut på Playa Cabo Blanco

Det är svårt att bara nämna några av alla minnen men en annan upplevelse jag aldrig glömmer är när vi bodde på djungelvandrarhemmet Karen Mogensen uppe i bergen. De som ville sov utomhus på ett trädäck med tak som låg lite ovanför vandrarhemmet. Vi bar upp madrasserna dit. Vilken känsla att krypa ner i sovsäcken och lyssna på alla ljud runt omkring i den svarta natten. Mäktigt att vakna på morgonen och se ut över dalen och höra aporna och alla djur.

Ja, har du chansen, tveka inte att följa med på Tommys nästa resa till Costa Rica i januari 2012.

Ewa Flink

Medurs, uppe från vänster: Vandring i Cabo Blanco; vår sovplats i Karen Mogensen-reservatet; utsikt över Cabo Blanco; Eva i trädtopparna i Montezuma.

